

[J. P. Nielsen.]

Arbejde i Tyskland, og deri siges følgende, som jeg med den højtærede Formands Til-ladelse gerne vil citere:

„Mange forundrer sig over, hvorledes det kan være muligt, at en Arbejder, der er tysk Statsborger og bor i Danmark, men arbejder i Tyskland, sender sine Børn i dansk Skole.“

Ja, det kunde jo dog ogsaa træffe sig, at denne Arbejder var dansksindet, der er jo dog adskillige tyske Statsborgere, som ogsaa er dansksindede, men Forholdet er vel sagtens det, at Konen er fra et dansk Hjem paa denne Side Grænsen, og at Børnene derfor har Dansk til Modersmaal. Og saa siges der videre:

„Vi Tyske maa protestere imod en saadan Holdning. Vi maa forlange, at det i Fremtiden er umuligt at være i Besiddelse af tyske Statspapirer, fortjene sit Underhold i Tyskland og i Danmark sende sine Børn i dansk Skole.“

Det er ikke saa sært, at man svarer fra dansk Side: Lad Manden dog blive i Tyskland, lad ham tage Konen med derned; der hører de til! Men ogsaa i dette Tilfælde fraraader jeg, at der sker noget saadant. Jeg gentager, at den Slags Agitation skader ikke den danske Sag.

Sagen er, at hele denne Agitation er ganske hul. Alle Sporene i de 18 Aar, der er gaaet siden Genforeningen, gaar sydfra og herop. Der er ingen eller saa godt som ingen Spor at finde heroppefra og nedefter. Ja, selv Penneførerne i „Nordschleswigsche Zeitung“, der disker op med alle disse Historier, vil ikke selv til Tyskland; til Trods for at de skildrer mit Fædreland som en Fattiggaard, foretrækker de at blive i denne Fattiggaard i Stedet for at komme ned i Paradiset, som de selv skildrer. Det er i denne yderliggaaende Bevægelse som i alle andre Bevægelser, der er opkommet efter Krigen, Ungdommen, desværre siger jeg, Ungdommen, der fører an. Verden er efterhaanden — saaledes staar det for mig, men maaske er jeg blevet for gammel — brutaliseret af denne Ungdom.

En anden Side af den tyske Propaganda i Grænseområdet er Forsøget paa at gøre alle Ikke-Nationalsocialister til Hadere af det tyske Folk. Det er lynende falsk, og det vil jeg protestere imod. Vi er mange, der i vor Ungdom lærte at beundre og holde af det tyske Folk uden derfor at bekende os som Tilhængere af det tyske Kejserdømme, der var den Tids politiske Ordning. Og jeg kan tilføje for mit Vedkommende, at i alle de Lande, jeg van-

drede igennem, traf jeg kun fremmede Mennesker, men i Tyskland traf jeg Kammerater, dør fik jeg Venner, og det blev Ven-skaber, der har holdt gennem hele Livet. Hertil kommer saa, at saa længe National-socialismen var en speciel tysk politisk Ordning, der ikke var en Eksportartikel — man erindre sig Rigskansler Adolf Hitlers Udtryk —, var det et indre tysk Anliggende, som det tyske Folk selv maatte af-finde sig med; men nu er Nationalsocialis-men gjort til en Verdensanskuelse med Propagandachefer uden for Tysklands Grænser, ogsaa inden for vore Grænser, og derfor er vi andre nu i vor gode Ret til at tage Stilling til denne politiske Styreform. Vi gør det med samme Ret, hvormed det nye Tyskland tager Stilling til andre politiske Former, Demokrati, Marxisme o. s. v.

Det lyder maaske som en Bekendelse, men jeg siger alligevel: Jeg bliver aldrig Nazist. Jeg holder paa min Børnelære: Du skal elske din Næste som dig selv, udlagt: alle Mennesker er Mennesker, og du skal handle som Menneske derefter, hvis du vil have, at andre skal behandle dig paa samme Maade.

Maa jeg saa tilføje, at adskillige i vor Landsdel, der med stærke Baand er knyttet til det tyske Folk og ikke deltager i Split-telsesagitationen i vort Grænsefolk, staar paa samme Standpunkt som vi andre: at de to Nationaliteter, der lever Side om Side, har Brug for hinanden i det daglige Liv, og derfor bør vi tilstræbe et fredeligt Forhold.

Jeg vil slutte med at erindre den højtærede Undervisningsminister om, at jeg ved sidste Samlings Slutning udtalte Ønske om Gennemførelse af visse Krav, som var rejst af det ærede Medlem Hr. Schmidt paa det tyske Mindretals Vegne. Jeg henstiller nu til den højtærede Undervisningsminister, at disse Krav gennemføres saa hurtigt som muligt og inden vi slutter denne Samling. Hvorledes Fremtiden vil forme sig, hvem der eventuelt skal repræsentere Mindretallet i den danske Rigsdag, om det bliver det ærede Medlem Hr. Schmidt eller en anden, ved jeg ikke, det er ikke min Sag; men det vilde, tror jeg, baade alle Parter bedst, at disse Spørgsmaal om Mindretalskrav løstes nu inden for denne Rigsdagssamling.

Aage Fogh: Jeg vil gerne til Indledning fremsætte et Par Bemærkninger om et Par Opgaver, som det forekommer mig vi burde tage op, dels fordi det vil give meget Arbejde, og dels fordi det vilde give